

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 556/2015-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného opatrovníčkou [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 62/1995 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaniach vedených pod sp. zn. 25 Co/171/2010, sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 664/2013-36 z 20. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného opatrovníčkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 62/1995 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 25 Co/171/2010, sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015.

Sťažovateľ uviedol, že predložená sťažnosť súvisí s vecou vedenou ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 664/2013, v ktorej už nálezom z 20. marca 2014 vyslovil, že „základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 62/95 porušené boli“, a zároveň okresnému súdu prikázal, aby v uvedenom konaní konal bez zbytočných prieťahov.

Tomuto nálezu predchádzalo uznesenie č. k. IV. ÚS 664/2013-11 z 12. decembra 2013, ktorým ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 171/2010, pretože zistil, že „krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom z 28. septembra 2011, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh voči odporcovi v 3. rade zamietol. Sťažovateľom označené konanie krajského súdu bolo teda právoplatne skončené pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (17. mája 2013)“.

Sťažovateľ namieta, že ani po vydaní uvedeného nálezu okresný súd vo veci nekonal a nerešpektoval príkaz ústavného súdu na konanie bez zbytočných prieťahov. Napriek tomu, že predmetné konanie trvá už viac ako dvadsať rokov, zo strany všeobecných súdov nebolo rozhodnuté „o celom návrhu“, čo u sťažovateľa „vyvoláva bezmocnosť voči postupom súdov, pretože pokiaľ nie je vo veci, t. j. o celom návrhu rozhodnuté... tak sťažovateľ ani nemá možnosť podať prípadný opravný prostriedok“. Okresnému súdu pritom vytýka, že svojím postupom naďalej vyvoláva prieťahy v konaní, pretože „voči odporcovi v 1. rade je rozhodnutie právoplatné a vykonateľné už od mája roku 2010 a voči odporcovi v 3. rade (Sociálnej poisťovni) od júna 2015, pričom výrok rozhodnutia o trovách konania, ktoré bezo sporu sťažovateľovi patria, je zrejme v nedohľadne, a to i napriek tomu, že krajský súd v rozsudku 25 Co/384/2014 zo dňa 17. 06. 2015 v poslednom výroku zmenil posledný výrok uznesenia súdu prvého stupňa zo dňa 26. 03. 2015 sp. zn. 12 C 62/95-549 tak, že účastníci – navrhovateľ a odporca v 2. rade a vedľajší účastník nemajú voči sebe právo na náhradu trov konania. Týmto zmeňujúcim výrokom nastal stav, na základe ktorého je možné konštatovať, že o trovách konania doposiaľ porušovateľom v 1. rade nie je rozhodnuté, hoci sťažovateľ bol v súdnom spore tak voči odporcovi v 1. rade, ako aj voči odporcovi v 3. rade úspešný.“. Pokiaľ ide o krajský súd, tento podľa názoru sťažovateľa spôsobuje zbytočné prieťahy nielen vykonávaním zmätočných, resp. neefektívnych procesných úkonov

týkajúcich sa vedenia konania, ale aj nerozhodnutím o návrhu sťažovateľa „o vydanie opravného uznesenia i doplňujúceho rozhodnutia... do 30 dní“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/62/1995 a krajský súd v konaniach vedených pod sp. zn. 25 Co/171/2010, sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015 porušili jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby okresnému súdu a krajskému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sťažovateľ žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 150 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 331,15 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 62/1995

Ústavný súd konštatuje, že ťažiskovým argumentom, ktorým sťažovateľ odôvodňuje porušenie označených práv, je skutočnosť, že okresný súd dosiaľ nerozhodol o trovách konania, čo len prehľbuje stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza už viac ako 20 rokov.

Pre účely overenia tejto námietky si ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 12 C 62/1995, z ktorého zistil, že v konaní o náhradu škody vystupoval sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa, pričom odporcom v 1. rade bol [REDACTED], odporcom v 2. rade [REDACTED], správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bola [REDACTED], za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu v 2. rade, ktorým bola [REDACTED], a odporcom v 3. rade bola [REDACTED].

Vzhľadom na predchádzajúci nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 664/2013-36 z 20. marca 2014 bolo pre posúdenie predmetnej veci relevantné, že:

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010 rozhodol, že odporca v 1. rade a odporca v 3. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľovi sumu 29 945,13 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a od 1. júna 2010 sú povinní uhrádzať navrhovateľovi stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti – úrazovú rentu v sume 221,25 € vždy do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a túto sumu ďalej upravovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu. Okresný súd zároveň zaviazal odporcu v 1. rade a odporcu v 3. rade zaplatiť navrhovateľovi ročné úroky z omeškania v sadzbách špecifikovaných na s. 1 až 5 rozsudku. Vo zvyšnej časti okresný súd návrh zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 12. júna 2010 „vo veci samej vrátane úrokov o zmeškaniach vo vzťahu k odporcovi I [REDACTED] a vykonateľnosť 16. 6. 2010“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 25 Co/171/2010-409 z 28. septembra 2011 rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010 v časti týkajúcej sa odporcu v 3. rade zmenil tak, že návrh voči nemu zamietol, z dôvodu, že „nie je vedne pasívne legitimovaným účastníkom“. Vo zvyšnej časti ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2011. Uznesením č. k. 25 Co/215/2011-424 z 28. septembra 2014 krajský súd rozhodol o oprave nesprávneho označenia odporcu v 3. rade ako „ústredia“ v rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2011.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 75/2012 zo 6. marca 2014 rozsudok krajského súdu č. k. 25 Co/171/2010-409 z 28. septembra 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože zistil, že „odvolací súd posúdil otázku vecnej pasívnej legitimácie žalovanej 3/ nesprávne“.

Okresný súd uznesením č. k. 12 C/62/95-549 z 26. marca 2015 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 12 C/62/95-294 z 27. januára 2010, ktorým bolo prerušené konanie

voči odporcovi v 2. rade, konanie voči odporcovi v 2. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu v 2. rade zastavil a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. apríla 2015.

Dňa 13. apríla 2015 bolo okresnému súdu doručené odvolanie navrhovateľa proti výroku jeho uznesenia č. k. 12 C/62/95-549 z 26. marca 2015, ktorým rozhodol o trovách konania.

Dňa 4. mája 2015 bola vec predložená krajskému súdu.

Na pojednávaní konanom na krajskom súde 20. mája 2015 navrhovateľ vzal návrh voči odporcovi v 3. rade týkajúci sa zaplata sumy 5 016 € späť, pretože túto sumu po právoplatnosti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010 už uhradil odporca v 1. rade.

Krajský súd rozsudkom č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 pripustil čiastočné späťvzatie návrhu navrhovateľa o sumu 5 016 €, rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010 o tejto sume zrušil a konanie o tejto sume zastavil. Krajský súd zároveň zmenil uvedený rozsudok okresného súdu vo vzťahu k odporcovi v 3. rade tak, že tento je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, náhradu straty na zárobku za obdobie práceneschopnosti navrhovateľa, náhradu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti a úrazovú rentu v sumách špecifikovaných na s. 2 rozsudku, ako aj úroky z omeškania v sumách špecifikovaných na s. 3 až 7 rozsudku. Krajský súd zároveň určil, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu. Uvedený rozsudok okresného súdu v ostatných častiach týkajúcich sa odporcu v 1. rade ostal nezmenený. Napokon krajský súd rozhodol, že uznesenie okresného súdu č. k. 12 C/62/95-549 z 26. marca 2015 v časti týkajúcej sa trov konania mení tak, že účastníci – navrhovateľ, odporca v 2. rade a vedľajší účastník na strane odporcu v 2. rade nemajú voči sebe právo na náhradu trov konania. V závere rozsudku krajský súd uviedol, že *„nerozhodoval o trovách odvolacieho konania s poukazom na § 224 ods. 4 OSP vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa si vyhradil rozhodovanie o trovách základného konania podľa § 151 ods. 3 OSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. O trovách odvolacieho*

konania preto rozhodne súd prvého stupňa.“. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 23. júla 2015 a vykonateľnosť 8. augusta 2015.

Krajský súd opravným uznesením č. k. 25 Co/384/2014-650, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 opravil výrokovú časť rozsudku č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 v druhej vete bodoch 3 a 5 týkajúcich sa náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti a úrazovej renty. V ostatnej časti výroková časť rozsudku ostala nedotknutá. Krajský súd zároveň vykonal opravu odôvodnenia rozsudku č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 z dôvodu zistenia chyby v počítaní. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2015 a vykonateľnosť 8. augusta 2015.

Dňa 14. augusta 2015 bolo okresnému súdu doručené dovolanie odporcu v 3. rade proti rozsudku krajského súdu č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 25 Co/384/2014-650, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015.

Dňa 24. augusta 2015 bolo okresnému doručené aj dovolanie navrhovateľa.

Dňa 8. septembra 2015 okresný súd vyzval účastníkov na vyjadrenie k podaným dovolaniam.

Dňa 5. augusta 2015 bol krajskému súdu doručený návrh navrhovateľa *„na vydanie doplňujúceho rozhodnutia a ďalšieho opravného uznesenia“* odôvodnený tým, že krajský súd rozsudkom č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 25 Co/384/2014-650, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 nerozhodol o celom nároku.

Krajský súd uznesením č. k. 25 Co/384/2014-692, 25 Co/314/2015 zo 7. septembra 2015 návrhy navrhovateľa z 5. augusta 2015 zamietol ako nedôvodné, pretože *„nezistil skutočnosti a dôvody odôvodňujúce postup tak podľa § 166 a ani podľa § 164 OSP“*. Podľa pripojenej poštovej doručky toto uznesenie prevzala právna zástupkyňa navrhovateľa 22. októbra 2015.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Uvedená judikatúra je sťažovateľovi známa už z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 664/2013-11 z 12. decembra 2013.

Na doplnenie ústavný súd uvádza, že nie každý prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Okrem toho nemožno opomenúť, že prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (IV. ÚS 242/07).

Ako vyplýva z prehľadu procesných úkonov, predmetná vec bola meritórne skončená 23. júla 2015, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu č. k. 25 Co/384/2014-620, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 25 Co/384/2014-650, 25 Co/314/2015 zo 17. júna 2015, t. j. ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Hoci je nepochybné, že o trovách konania okresný súd ešte nerozhodol, v tejto súvislosti je potrebné vychádzať zo znenia § 151 ods. 3 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Zároveň podľa § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Aj v okolnostiach posudzovaného prípadu účastníci konania využili svoje procesné oprávnenie a proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali 14. augusta 2015 a 24. augusta 2015 dovolania, o ktorých dovolací súd dosiaľ nerozhodol.

Vychádzajúc z uvedeného by podľa názoru ústavného súdu bolo v danom prípade rozhodovanie okresného súdu o trovách konania neúčelné, odporujúce zásade hospodárnosti konania, na ktorú sú všeobecné súdy povinné prihliadať v každom štádiu konania. Prípadné rozhodnutie okresného súdu o trovách konania by totiž ešte viac sťažilo a predĺžilo postup všetkých stupňov všeobecných súdov, keďže nemožno vylúčiť, že účastníci konania by proti nemu nepodali ďalšie opravné prostriedky.

Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a pretože nezistil žiadnu možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. sp. zn. 25 Co/171/2010, sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľom navrhnutý petit sťažnosti nezodpovedá splnomocneniu udelenému právnej zástupkyňi, ktorá túto sťažnosť koncipovala. Z obsahu splnomocnenia totiž vyplýva, že bolo udelené advokátke na zastupovanie „*vo veci podania sťažnosti na Ústavný súd SR vo veci porušenia základných práv a slobôd v konaní na... Krajský súd Nitra sp. zn. 25 Co 384/2014, 25 Co 314/2015*“. Na základe tejto skutočnosti sa ústavný súd námietkou porušenia označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

25 Co/171/2010 osobitne nezaoberal a v podrobnostiach sťažovateľa odkázal na predchádzajúce uznesenie č. k. IV. ÚS 664/2013-11 z 12. decembra 2013.

Pokiaľ ide o postup krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015, sťažovateľ mu vytýka jednak to, že vykonáva zmätočné, resp. neefektívne procesné úkony, a tiež to, že nerozhodol o jeho návrhu **„o vydanie opravného uznesenia i doplňujúceho rozhodnutia... do 30 dní“**.

Vychádzajúc z citovanej judikatúry ústavného súdu a prehľadu procesných úkonov, aj v tomto prípade hodnotí ústavný súd námietku vznesenú sťažovateľom ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe výzvy ústavného súdu č. k. 13380/2015-11 zo 6. októbra 2015 sa k veci listom sp. zn. Spr 1224/2015 z 22. októbra 2015 vyjadril aj predseda krajského súdu, ktorý okrem iného uviedol:

„Sťažovateľom označené konanie krajského súdu bolo právoplatne skončené dňom 23. 07. 2015, t. j. pred podaním sťažnosti sťažovateľom ústavnému súdu... Z uvedeného dôvodu preto považujem sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú. Dodávam len, že k zbytočným prietahom v konaní nedošlo ani v súvislosti s návrhom žalobcu na vydanie opravného uznesenia a doplňujúceho rozsudku, keďže o jeho návrhoch... odvolací súd rozhodol v zákonom stanovených lehotách...“

V namietanom odvolacom konaní odvolací súd vykonával úkony smerujúce k náležitému zisteniu skutkového stavu, jeho procesný postup bol vedený v intenciách Občianskeho súdneho poriadku a svoje rozhodnutie odôvodnil i spôsobom zodpovedajúcim právu na spravodlivý proces. Závery vyjadrené odvolacím súdom v rozsudku zo dňa 17. 06. 2005 č. k. 25 Co/384/2014, 25 Co/314/2015-620 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 17. 06. 2015 č. k. 25 Co/384/2014, 25 Co/314/2015-650 nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a z tohto dôvodu z ústavného hľadiska nie sú ani neospravedliteľné a neudržateľné... Rozsudok považujem za správny a spravodlivý a v tomto smere odkazujem na jeho písomné odôvodnenie.“

Keďže ani v tomto prípade ústavný súd nezistil žiadnu možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 25 Co/384/2014 a sp. zn. 25 Co/314/2015, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015